

Arrest

nr. 105 848 van 25 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 mei 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesememorie.

Gelet op de beschikking van 30 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. DE MEYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 december 2009 biedt verzoeker zich bij de gemeente aan om een inschrijving te bekomen met toepassing van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 69 *septies*, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenbesluit).

Op 2 juli 2010 is verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 24 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 juni 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42bis en 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: G., N. M., Nationaliteit :Bulgarije, Geboortedatum: 5...°1956, Geboorteplaats: Malinovo, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...). Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot gezinshereniging en verkreeg de E-kaart op 2/7/2010. Overeenkomstig artikel 42ter, §3 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 25/11/2011 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. In de brief staat duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het verblijfsrecht. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 7/2/2012, en legde binnen de gegeven maand volgende documenten voor: een attest van de Christelijke Mutualiteiten dd. 1/2/2012 op naam van de echtgenote ter staving van haar arbeidsongeschiktheid sinds 21/4/2011 en twee loonbrieven op naam van de echtgenote voor de periode van 1/12/2011 tot 31/12/2011.

Dienst Vreemdelingenzaken werd recentelijk ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie van het feit dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Uit het rijksregister blijkt eveneens dat betrokkene sinds 16/3/2011 niet meer samenwoont met zijn echtgenote.

Bijgevolg voldoet betrokkene dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden en het verblijfsrecht wordt beëindigd conform art. 42ter van de wet van 15.12.1980), onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42ter §1, 3e lid (wet 15.12.1980).

Uit de raadpleging van de database van de RSZ (Dimona) blijkt dat betrokkene nooit gewerkt heeft. Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 10 van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 20 (wet 15.12.1980).

Wegens gebrek aan economische activiteit en bestaansmiddelen kan betrokkene evenmin het recht op verblijf behouden in eigen hoofde (art. 40 §4 van de wet van 15/12/1980). Daarenboven vormt betrokkene een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel en wordt zijn verblijfsrecht eveneens beëindigd overeenkomstig art. 42bis van de wet van 15/12/1980.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40, § 4, 42bis en 42ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van

behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en de rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker in de synthesememorie het volgende uiteen:

“Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat verzoeker opmerkt op dat hij volledig ter goeder trouw is nu hij ondertussen in België met succes Nederlandse taallessen en de cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, hij bij de VDAB is ingeschreven is als werkzoekende, ... (cf. stukken 2, 3 en 4).

Dat derhalve, gelet op het feit dat verzoeker alles in het werk stelt om in België zo vlug mogelijk aan de slag te kunnen, effectief werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld, verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van art. 40 Vw. en derhalve geenszins een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaande lijk een grondig onderzoek heeft gevoerd en heeft nagelaten verzoeker te horen/uit te nodigen teneinde zijn verdediging en nieuwe bewijsstukken naar voor te brengen.

Dat verzoeker wel degelijk alles in het werk stelt om te voldoen aan de voorwaarden van het art. 40 §4Vw.”

3.2 Waar verzoeker poneert dat hij “wel degelijk” voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 van de vreemdelingenwet en “alles in het werk stelt om in België zo vlug mogelijk aan de slag te kunnen, effectief werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld”, zonder dit op enige wijze te concretiseren en zonder in te gaan op de motivering van de bestreden beslissing, toont verzoeker geen schending aan van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend tot het bekomen van een verblijfsrecht voor meer dan drie maanden in functie van zijn partner. In de bestreden beslissing wordt aan de hand van het rijksregister vastgesteld dat hij sinds 16 maart 2011 niet meer samenwoont met zijn echtgenote. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Verweerder beëindigt aldus het verblijfsrecht conform artikel 42ter, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Verweerder heeft evenwel nagegaan of verzoeker die zelf een burger van de Unie is, geen eigen verblijfsrecht kan uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet of dat hij opnieuw voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet. Voor dit onderzoek werd verzoeker uitgenodigd om zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen en eventuele humanitaire omstandigheden toe te lichten waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van het dossier. In de uitnodigingsbrief van 25 november 2011 staat uitdrukkelijk vermeld dat het voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het eventuele behoud van het verblijfsrecht. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld, in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, dat verzoeker een attest van de christelijke mutualiteiten van 1 februari 2012 op naam van de echtgenote en twee loonbrieven op naam van de echtgenote heeft voorgelegd. Daarnaast is de Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie van het feit dat verzoeker financiële steun ontvangt van het OCMW. Verzoeker betwist de gedane beoordeling van de door hem overgemaakte stukken niet.

Verzoeker meent evenwel dat hij door verweerder diende te worden uitgenodigd en gehoord “teneinde zijn verdediging en nieuwe bewijsstukken naar voor te brengen”. De hoorplicht of het recht om zijn standpunt naar voor te brengen, houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die op zijn persoonlijk gedrag is gesteund en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De bestreden beslissing kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Zij is immers niet gestoeld op het persoonlijke gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, maar vloeit voort uit de toepassing van de artikelen 42bis en 42ter van de vreemdelingenwet. Bovendien heeft verzoeker de mogelijkheid gehad om in antwoord op het bovenvermeld schrijven van verweerder dat hem betekend werd op 7 februari 2012 zijn standpunt uiteen te zetten en hieraan alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken ter staving ervan toe te voegen (cf. RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Een schending van de zorgvuldigheids- en de hoorplicht wordt derhalve niet aangetoond.

De stukken die gevoegd worden bij het verzoekschrift, met name een attest alfabetisering d.d. 4 mei 2012, een getuigschrift cursus maatschappelijke oriëntatie van 23 mei 2011 tot 15 juli 2011 en een *curriculum vitae*, doen aan de motivering van bestreden beslissing geen afbreuk. Deze stukken zijn niet ter kennis gebracht aan verweerder en de Raad kan niet besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing aan de hand van stukken waarover de verweerder niet beschikte op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof. Verzoeker toont niet aan waarom hij deze stukken niet kon voorleggen n.a.v. het bovenvermeld schrijven van de verweerder dat hem betekend werd op 7 februari 2012. Het komt de Raad niet toe deze te gaan evalueren in de plaats van de verweerder.

Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen “15, 28 io. 31 van de richtlijn 2004/38 inzake het vrij verkeer van burgers van de Unie (= burgerschapsrichtlijn)” en van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker in de synthesememorie het volgende uiteen:

“Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoeker, rekening te houden met verzoekers gezinsleven en zijn langdurig verblijf in België (cf. stuk 5). Dat dient te worden vastgesteld dat verweerder heeft nagelaten verzoekers gezinsleven in België, zijn langdurig verblijf in België en zijn inspanningen om in België zo vlug mogelijk aan de slag te kunnen in overweging te nemen alvorens een einde te maken aan verzoekers verblijfsrecht. Dat er sprake is van schending van het evenredigheidsbeginsel, van van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.”

3.4 Zoals de verwerende partij terecht opwerpt is de richtlijn 2004/38/EG omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan, zodat dit middelonderdeel niet dienstig kan worden aangevoerd. Aangezien de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel door de verzoeker wordt gelieerd aan het niet voldaan zijn aan de door hem ingeroepen bepalingen van de richtlijn, kan hij zich er evenmin dienstig op beroepen.

Het tweede middel kan niet tot de nietigverklaring leiden.

3.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het artikel “17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging”, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging.

“Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, geen rekening hield met het langdurig verblijf van verzoeker in België, met zijn leeftijd, met zijn gezondheidstoestand, met zijn naaste familieleden in België, met zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en met de mate waarin hij familiale, culturele of sociale bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

3.6 Waar verzoeker een schending aanvoert van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, wijst de Raad erop dat artikel 3.3 van deze richtlijn uitdrukkelijk bepaalt dat deze richtlijn niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Verzoeker kan er zich aldus niet dienstig op beroepen. Ten overvloede dient daarnaast te worden vastgesteld dat deze richtlijn is omgezet in de vreemdelingenwet en dat na de omzetting van een richtlijn particulieren slechts op dienstige wijze een beroep kunnen doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend

zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker voert niet aan dat die omzetting niet op correcte wijze zou zijn gebeurd. Hij kan derhalve thans niet meer rechtstreeks de schending van bepalingen van deze richtlijn inroepen. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

Met zijn niet geconcretiseerd betoog inzake zijn langdurig verblijf in België, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn naaste familieleden in België, zijn sociale en culturele integratie en zijn familiale, culturele of sociale bindingen met zijn land van herkomst, toont verzoeker geen schending aan van de in het middel aangevoerde beginselen. Het middel is op dit vlak onvoldoende uitgewerkt om ontvankelijk te zijn.

Het derde middel kan niet tot de nietigverklaring leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend juni tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN